

No sé si dir-li prudència o desconfiança

- Surto un momentet a comprar el pa. Sobretot...
- Ja ho séeee!
- Què és el que saps?
- Que no obri la porta encara que truquin!
- D'acord. Fins ara!

Més d'un cop, esperant l'ascensor al replà, t'agafen tots els dubtes: ¿estaràs alimentant la por, el tancament, els recels...? ¿No és una contradicció educativa per a qui creu en les persones, en la fraternitat, en la confiança i en el respecte com a base de les relacions humanes?

I tanmateix, cada dia, molts nens i nenes són enganyats, humiliats i explotats, per un percentatge insignificant, però actiu, de persones sense escrúpols que traïxen la seva confiança i innocència.

Nens i nenes que havien estat educats sota la dolça mentida que tothom és bo (en el fons), i que te'n pots refiar, de les persones grans; són les que et protegeixen, les que saben, les que poden... En definitiva,

educats en una nebulosa confusió entre el que voldríem que passés i el que passa a la realitat.

L'autoestima (i per tant, l'autoprotecció) i la prudència són condició sine qua non per que la confiança en els altres no sigui un parany. De manera que quan tornis a casa amb la barra de pa situa les coses:

- ¿Saps perquè sempre et dic que no obris la porta quan sóc fora?
- Perquè podria ser un lladre.
- I qui més?
- Algú que em vulgués fer mal.
- I què en penses: ¿n'hi ha moltes o poques de persones així?
- Mmm... Em penso que poques.
- Exacte. N'hi ha poquíssimes. La majoria de la gent són bones persones que mai farien mal a ningú. Però, com que n'hi ha unes quantes que ens poden fer mal, hem d'anar amb compte. Hem de ser prudents i no deixar-nos enganyar.

Potser en llenguatge pedagògic-políticament correcte, cal dir prudència, perquè desconfiança sembla més negatiu. En tot cas, és l'antídot a l'excés d'innocència, que ens torna ignorants.